

Když už člověk opici připomíná jen vzdáleně,
 vyrábí si nástroje a chodí hezky vzpřímeně,
 uvědomí si, že je lepší žít v tlupě nežli sám,
 a začne dbát o to,
 aby jeho blízkým zemřelým
 byl důstojný věčný odpočinek dán.
 Je tady člověk, jak dnes ho známe,
 proto ho přizviskem „dnešního typu“ nazýváme.

Na hliněné destičky stéblem rákosu
 píšeme seznam úrody či text eposu.
 Náš národ jako první dospěl k pochopení,
 že ústně sdělené
 sotva přežije pokolení.
 Ale psaná informace
 je poselstvím pro příští generace.

